

[Landbrugsministeren.]

løb, hvis en saadan anses for at være rigtigere.

Den næste Bestemmelse, der er gjort Indvendinger imod, er Bestemmelsen i § 2, 2det Stykke, hvori der i 4de Linie staar, at det Tilsyn, der eventuelt skal iværksættes angaaende de Besætninger, der er Tale om, anordnes af Landbrugsministeriet efter Indstilling fra De danske Mejeriforeningers Fællesorganisation. Jeg vil dog mene, at det vilde være noget unaturligt, om det Tilsyn, der skal sættes i Værk, hvis disse Bestemmelser træder i Kraft, skal ansættes af de paagældende selv, som skal underkaste sig Tilsynet. Jeg tror, at det naturlige er, at det bliver Landbrugsministeren, der fastsætter Omfanget af dette Tilsyn.

Imod § 3, som omhandler Dyrslægetilsynet med de Besætninger, hvorfra der leveres Mælk til Kommunerne, blev der ogsaa fra de to Herrers Side gjort Indvendinger, idet man ikke syntes om, at disse Dyrslæger skal ansættes af Kommunerne, og man hævdede, at det vilde være rimeligt og rigtigere, at man tog de Dyrslæger, som praktiserer ude hos de paagældende Landmænd, der leverer Mælken. Jeg vilde dog mene, at det vilde være en forkert Fremgangsmaade, for det maa være i alle Parters Interesse, at man kan have saa stor Tryghed med Hensyn til dette Tilsyn som muligt, og det er givet, at det er mere naturligt, at det er Køberne, der ansætter Tilsynet, end at Producenterne gør det.

Dermed være ikke sagt, at de Dyrslæger, som arbejder hos Sælgerne, ikke er samvittighedsfulde nok, men det er selvfølgelig ikke saa let for dem at være saa samvittighedsfulde som de, der er ansat af den anden Part, og der er ingen Tvivl om, forekommer det mig, at de Landbrugere, som overholder Bestemmelsen, og som vil gøre et saa samvittighedsfuldt Arbejde som muligt, er bedst tjent med, at der ikke kommer noget Skær af, at der næres bestemte Ønsker i Retning af at faa et saa mildt Tilsyn som muligt.

Jeg vil anse det for at være i alles Interesse, ikke mindst i Producenternes, at det Tilsyn, der ansættes, bliver ansat af Køberne og ikke af Producenterne. Jeg tror ingenlunde, at nogen vil kunne indvende noget imod en saadan Ordning, hvorimod der let vil kunne ankes imod den anden Ordning. Hvis der viste sig et eller andet, saa vilde Ansvarer ellers let kunne falde paa Producenterne, hvilket de Producenter, som er helt samvittighedsfulde, ikke kunde være tjent med. Jeg

tror derfor, det er heldigt, at man vedtager den Fremgangsmaade, som er foreslaaet i § 3.

Jeg tror, det ærede Medlem Hr. Kjærgaard-Jensen sagde, at hvis man fastholder det Standpunkt, saa maa Kommunerne ogsaa selv betale dette Tilskud. Det forekommer mig dog, at man her maa tage rent praktiske Hensyn, og se at faa den mest praktiske Ordning med Hensyn til Betalingen. Det er nemlig givet, at det bliver i alle Tilfælde, hvordan man saa end paaligner Betalingen, Forbrugerne, der kommer til at betale for Tilsynet. Producenterne vil naturligvis aldrig sælge deres Mælk billigere, end den kan faas andetsteds, og paaføres der saa Ekstraudgifter til ekstra Tilsyn, saa maa de selvfølgelig have saa meget mere for Mælken, end de faar, hvis de leverer til almindelige Mejerier. Det er klart, det viser Erfaringen jo ogsaa ude omkring; og derfor bliver det Forbrugerne, der kommer til at betale de Beløb, der medgaar til et saadant Tilsyn, uanset om Udgiften er paalagt Forbruget eller Producenterne. I det lange Løb, i Praksis, vil det blive Forbrugerne, der kommer til at betale.

Naar jeg imidlertid har foreslaaet, at Udgiften paalægges Producenterne og ikke direkte Forbrugerne, skyldes det praktiske Hensyn; det er selvfølgelig meget lettere at paalægge de enkelte Producenter disse Udgifter end at fordele dem omkring i en Kommune paa de Forbrugere, der køber Mælken. Jeg maa derfor meget anbefale, at man følger den praktiske Ordning, som Livet nu en Gang selv har anvist; for det er jo paa den Maade, det foregaar i Praksis ude i Kommunerne.

Det næste Punkt, hvor man rejste særlig Indvending, var Bestemmelsen i § 6, som gaar ud paa, at der kan idømmes Bøder indtil 2 000 Kr. Det ærede Medlem Hr. Kjærgaard-Jensen foreslog, at man skulde gaa helt ned til 500 Kr. Det forekommer mig nu, at saa stærkt et Nedslag er noget i Modstrid med de Udtalelser, som det ærede Medlem fremkom med, om, at alt er saare godt paa dette Omraade. Hvis alt er saare godt, sker der jo ikke noget ved, at der findes en saadan rummelig Bødestemmelse i Loven; for saa er der jo ingen, der bliver idømt disse Bøder. Jeg synes, at alle, der interesserer sig for, at der fremstilles saa gode Varer som muligt — og jeg tror, at man maa indrømme, at det er i høj Grad nødvendigt for Tiden —, maa ogsaa være interesserede i, at de, som overtræder disse Bestemmelser, ogsaa bliver